

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 197: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven og lov om ægteskabs indgåelse og opløsning. (Bekæmpelse af menneskehandel og samkøring af oplysninger om evakuerede m.v.).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj). (Fremsat 28/3 2007).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

Menneskehandel er desværre et stigende globalt problem, og problemet er i høj grad også til stede i Danmark. Desværre kan vi tit og ofte læse i aviserne om nogle af dem, som bliver ofre for menneskehandel. Hvor mange der bliver udsat for denne form for forbrydelse i Danmark, ved vi ikke helt præcist, men problemet eksisterer.

Én ting er dog helt sikker: I mine øjne er menneskehandel en meget alvorlig forbrydelse, som vi ikke bør se på med milde øjne. Jeg synes, at menneskehandel er dybt beklageligt og forargeligt, og det er noget, som vi må og skal gøre noget ved. Derfor er vi også i Venstre varme fortalere for det her lovforslag. Lovforslaget indeholder nemlig en lang række gode og konkret bud på, hvordan vi bekæmper menneskehandel.

Kl. 17.25

Der er specielt tre ting – hvis vi lige et kort øjeblik dykker ned i teksten – som jeg meget gerne vil fremhæve.

For det første er vi i Venstre tilfredse med, at den såkaldte refleksionsperiode udvides. Den nuværende praksis med 30 dages udrejsefrist bliver skrevet ind i udlændingeloven, og derudover bliver der også givet mulighed for at udvi-

de udrejsefristen i op til 100 dage, hvis udlændingene samarbejder med de danske myndigheder om hjemsendelsen. Det betyder kort sagt, at vi på langt bedre vis kan sikre, at den udviste får en ordentligt tilrettelagt og velforberedt hjemsendelse. På den måde sikrer vi en anstændig og menneskelig behandling af den enkelte.

For det andet er vi i Venstre meget positive over for, at der nu bliver gjort en ekstra indsats for børn, som har været udsat for menneskehandel. Fremover skal alle børn have udpeget en kvalificeret repræsentant. Repræsentantens opgave er kort fortalt at sikre, at alt går rigtigt til, og at barnet får den nødvendige og korrekte behandling. Børn er ekstra sårbare, og der er det vigtigt, at vi hele tiden har fokus rettet imod at forbedre deres forhold. Derfor medfører lovforslaget også, at eftersøgningsordningen efter et uledsaget barns forældre bliver udvidet. Fremover skal der iværksættes en eftersøgning, hvis blot det er til den mindste fordel for barnet.

Den tredje ting, som jeg gerne vil fremhæve, handler om indberetning af proformaægteskaber. I Venstre synes vi, at også kommunerne skal have mulighed for at indberette tilfælde af proformaægteskaber, hvilket ikke er muligt med de nuværende regler. Det er vigtigt, at alle proformaægteskaber bliver indberettet, da det på ingen måde skal være muligt at opnå opholdstilladelse i Danmark på en falsk og urigtig baggrund.

Det er ingen hemmelighed, at det her lovforslag i vid udstrækning er inspireret af den ambitiøse handlingsplan mod menneskehandel, som regeringen for nylig lancerede. Både handlingsplanen og dette lovforslag lægger op til en øget og forbedret indsats i kampen imod handel med mennesker.

Handlingsplanen imod menneskehandel løber fra år 2007 til år 2010, og den indeholder som sagt en lang række gode tiltag. Imidlertid kommer man ikke langt med gode intentioner og fine ord. Derfor skal der naturligvis også følge en pose penge med. Venstre har været med til at øremærke 70 mio. kr. til indsatsen imod menneskehandel over de næste 3 år. Og hvis man mener det oprigtigt, når man siger, at man vil bekæmpe menneskehandel samt forbedre hjælpen til de udsatte ofre, må man nødvendigvis også være fortalere for det her lovforslag.

Alt i alt står vi med et solidt lovforslag, som vi i Venstre er yderst tilfredse med.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak. Jeg beder ordføreren blive på talerstolen. Der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Det er først hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Efter at have læst argumentationen omkring udvidelsen af refleksionsperioden til 100 dage kiggede jeg lidt i handlingsplanen mod kvindehandel, den nye variant, og jeg kiggede efter det punkt, der handler om, at man vil sikre, at kvinderne bliver sendt hjem igen, for det er ligesom det, jeg kan forstå er argumentationen for, at refleksionsperioden skal udvides, altså, at man vil være sikker på, at de her mennesker bliver sendt hjem igen.

Og her er der noget, der undrer mig. Gør det ikke indtryk på fru Irene Simonsen, når man i høringssvar efter høringssvar gør opmærksom på, at der er behov for ikke blot at give en udvidet refleksionsperiode på 100 dage til de mennesker, som man er helt sikker på vil skrive under på, at de rejser hjem, når dagene er gået, men også behov for at bruge den periode til bl.a. at undersøge, om det overhovedet er farligt for dem at vende tilbage, og at bruge det til generelt at hjælpe nogle af de kvinder, som har været udsat for noget så nedværdigende som menneskehandel?

Er der ikke behov for at bløde op på de formuleringer og sørge for, at den der 100-dagesperiode kan bruges til meget andet end at sikre, at de rejser igen så hurtigt som muligt?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Se, det her lovforslag er jo en del af en større handlingsplan, hvor der ligger forskellige initiativer, og et af de rigtig gode initiativer i handlingsplanen er jo også, at ngo'erne er med til at hjælpe med tilbagesendelsen, sikre, at de, der er blevet handlet, får en sikker hjemrejse og modtagelse, når de kommer hjem, så de ikke ryger i kløerne på bagmændene for menneskehandelen igen.

Det er jo der, hele sammenhængen i handlingsplanen mod menneskehandel er rigtig god, fordi vi jo netop sikrer, at de, der er blevet handlet, også får en ordentlig start og en sikker start, når de kommer hjem, og at vi får den rigtige hjælp sat ind. Og de 100 dages refleksionsperiode skal jo også gå til at hjælpe med at opklare, når vedkommende kan samarbejde, hele krimi-

nalitetsmønsteret i det her, så vi virkelig kan få fat i de mennesker, der står bag den handel her.

Kl. 17.30

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Alt det er jo meget fint, men der er jo ud fra lovforslaget ingen tvivl om, at grunden til, at man nu udvider til de 100 dage – hvilket man har kviet sig ved meget længe – er, at det skal bruges som sådan en slags glidebane til at være sikker på, at de her mennesker kommer hjem. Og der vil jeg bare spørge fru Irene Simonsen, om ikke det gør indtryk, når man i høringsnotatet kan læse følgende:

Amnesty International, Dansk Psykologforening, Red Barnet og Reden – Stop Kvindehandel finder, at udrejsefristen bør kunne fastsættes til op til 100 dage, selv om de pågældende ikke samarbejder om en forberedt hjemsendelse.

Og Dansk Psykologforening anfører, at disse mennesker kan være så medtagede, at de er ude af stand til at indgå i et samarbejde.

Er der ikke behov for at sige: Det her er først og fremmest de kvinders tarv, og alle andre hensyn må vige, hvis det viser sig, at det kan være klogt og nødvendigt at udvide refleksionsperioden til op til 100 dage? Er det ikke det, vi skylder de kvinder?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det, vi skylder de kvinder, er lige præcis det, vi gør, nemlig at de får en ordentlig og sikker hjemsendelse og en ordentlig start på livet igen, når de kommer hjem, og at vi i den refleksionsperiode, hvor de er her, tilbyder dem hele den plan, vi har for at hjælpe dem, både med psykologhjælp og andre ting, der skal til ud fra de behov, den enkelte person har, så vi er helt sikre på, at vi hjælper dem bedst muligt.

Det er jo igen den der radikale retorik, som vi hører, hver gang vi har sådan nogle emner på banen, altså, at De Radikale tror, at det bedste sted i verden er Danmark. Det hører vi jo gang på gang. Det er jo, som om hele verden burde leve i Danmark, fordi det er det eneste sted, der duer. Hver gang hr. Morten Østergaard stiller sig op i forbindelse med noget, der har med udlændinge at gøre, handler det kun om, at hvis vi kan tage alle udlændinge til Danmark og sikre, at de er her, så er vi sikre på, at de får det bedste mulige liv. Det er jo ikke det, det handler om.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Da socialministeren i slutningen af 2005 lancerede sin børneplan, beskæftigede hun sig også med handlede børn. Og en konklusion og et forslag i socialministerens handlingsplan var:

Barnet sendes først tilbage til hjemlandet, når værgen kan stå inde for en ansvarlig modtagelse i hjemlandet. Citat slut.

Jeg kunne egentlig godt tænke mig at høre, om fru Irene Simonsen er enig med socialministeren på det her punkt.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg tror lige, jeg bliver nødt til at finde et sted i min ordførertale, hvor der står noget meget vigtigt:

Børn er ekstra sårbare, og der er det vigtigt, at vi hele tiden har fokus rettet imod at forbedre deres forhold. Derfor medfører lovforslaget også, at ordningen om eftersøgning af et uledsaget barns forældre bliver udvidet. Fremover skal der iværksættes en eftersøgning, hvis blot det er til den mindste fordel for barnet.

Det er jo det, der er vigtigt. Hvis det er sådan, at man risikerer – og det står jo faktisk også i bemærkningerne til forslaget – at barnet ryger tilbage med risiko for at blive handlet igen eller blive misbrugt på nogen måde, er det en anden sag, og så er det ikke til barnets bedste. Så finder man ud af noget andet – og jeg kan ikke udelukke, at barnet så kan blive i Danmark. Men det er en individuel behandling for hver eneste sag, og det er jo også vigtigt.

Jeg kan huske en fjernsynsudsendelse om det – godt nok ikke om et handlet barn, men om et barn, der var sendt med nogen herop, som han slet ikke kendte, men hvor man så i Juelsminde Kommune fandt hans forældre. Og man så, hvor lykkelige mor og barn blev, da de blev genforenet.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte godt, hvad det var, fru Irene Simonsen sagde i sin ordførertale, men det var bare ikke noget svar på det spørgsmål, jeg stillede. Det der med, at så må man finde ud af, hvad der skal ske, er for mig at se ikke særlig betryggende, og der skriver socialministeren jo anderledes klart og utvetydigt:

Barnet sendes først tilbage til hjemlandet, når værgen kan stå inde for en ansvarlig modtagelse i hjemlandet.

Er det ikke en garanti for det barn? Og var det ikke rimeligt, at det også kom til at fremgå af det lovforslag, vi behandler her i dag?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen i det her lovforslag står der jo klart og tydeligt, at det er, når det er til fordel for barnet, og at det behandles individuelt. Så kan jeg ikke forstå, hvad det er, hr. Jørgen Arbo-Bæhr vil have mere, for det må være barnets tarv, der kommer foran alt muligt her. Det er altid barnet, der er den svageste part.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er vist ikke flere spørgsmål. Derfor bliver næste ordfører fru Sophie Hæstorp Andersen.

KL 17.35

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ifølge FN handles der hvert år omkring 4 millioner mennesker over landegrænser. Menneskehandel er, uanset hvem der handles og til hvilket formål, et brud på menneskerettighederne. Men faktum er, at størstedelen af ofre for menneskehandel er kvinder og børn, der sælges til seksuel udnyttelse.

Antallet af kvinder i prostitution i Danmark er eksploderet de sidste 10-15 år. Meget tyder på, at op mod halvdelen udgøres af udenlandske kvinder. Deres vej til prostitution hænger ofte sammen med fattigdom i deres hjemland. Nogle kommer hertil med prostitution for øje, men udnyttes økonomisk og grænseoverskridende på andre måder. Andre er ofre for kidnapning og menneskehandel organiseret af kriminelle internationale netværk.

I dag har handlede kvinder kun mulighed for at blive i Danmark i 30 dage, inden de udvises – den såkaldte refleksionsperiode. Opholdet tilbydes kvinderne, uanset om de vælger at samarbejde med politiet eller ej, men kvinderne, som ofte er skamfulde og bange, når de bliver pågrebet, når sjældent på de 30 dage at blive hjulpet til en beskyttelse, der gør, at de med sikkerhed kan hjemsendes, uden at de igen risikerer at tyge i armene på kriminelle bagmænd.

Socialdemokraterne har derfor længe arbejdet på at få denne beskyttelsesperiode udvidet til 3 måneder eller 100 dage, senest ved det beslutningsforslag, der er blevet behandlet i denne samling, B 19, og ved fornyelsen af handlingsplanen til bekæmpelse af kvindehandel, som vi ligeledes bakkede op om i satspuljeforliget.

At vi i dag kan behandle dette lovforslag, der indeholder en udvidelse af beskyttelsesperioden til 100 dage for ofre for kvindehandel, er derfor en stor sejr for Socialdemokraterne og for de her kvinder, men ikke en endelig sejr. For regeringen mener jo kun, at en kvinde skal have adgang til en beskyttelsesperiode på fulde 100 dage, hvis hun er parat til at give samtykke om en forberedt hjemsendelse, der ofte betyder at indlede et samarbejde med måske netop de myndigheder, som hun formentlig nærer en dyb skepsis til, både fra hjemland og eventuelle razziaer og behandling i Danmark.

Socialdemokraterne støtter altså denne del af lovforslaget, fordi vi synes, det er en forbedring, men vi er endnu ikke derhenne, hvor vi mener, at man fra samfundets side fuldt ud anerkender, at ofre for menneskehandel skal behandles som ofre og ikke som kriminelle.

Et andet ansigt af menneskehandel og flugt er også, at mange børn fortsat ankommer til Danmark uden deres forældre, og undersøgelser har vist, at mange desværre også forsvinder igen fra flygtningelejre og lignende, uden at vi i dag ved hvorfor. Dette lovforslag styrker de uledsagede børns muligheder for at blive hjulpet her i Danmark, så vi forhåbentlig undgår, at børn enten selv begiver sig af sted for at finde deres forældre i et andet EU-land eller bliver handlet på anden vis.

Socialdemokraterne er derfor positive over for, at uledsagede børn nu får tildelt en repræsentant, uanset om de søger asyl eller ej. Men igen er der fortsat langt fra det samfund, vi Socialdemokrater ønsker, hvor uledsagede børn får deres eget egnede opholdssted, hvor der er professionelle, der ved noget om handel med børn, der kan tage sig af dem.

Vi mener også, at der kan være en idé i, at man påbegynder en eftersøgning af barnets forældre for at undersøge, om de eventuelt befinder sig andetsteds i Europa, eller om de måske selv har medvirket til, at deres barn er blevet handlet. Forudsætningen for, at myndighederne begynder en eftersøgning, må dog være, som det også fremgår af lovforslaget, at det skal være i barnets egen interesse. Men her er måske en

indbygget modsætning, og derfor vil vi gerne under udvalgsarbejdet have oplyst, præcis hvem der skal afgøre, om en eftersøgning er i barnets interesse, hvis ikke det netop bliver det uledsagede barns repræsentant.

Sidst, men ikke mindst, omhandler dette lovforslag også opfølgning på de erfaringer, som vi drog efter evakueringen af op mod 6.000 personer fra Libanon sidste sommer; den hidtil største evakuering, som danske myndigheder har stået over for. Vi Socialdemokrater har tidligere og vil gerne igen rose samtlige af de involverede myndigheder for dengang at yde en både hurtig og meget vellykket indsats.

I det kaos, der udfoldede sig i Libanon, lykkes det desværre nogle få personer uden gyldigt opholds- og indrejsegrundlag i Danmark at snige sig om bord på flyene eller på de andre evakueringsfartøjer, og det er selvfølgelig beklageligt. Blandt disse personer var der folk, som var udvist af Danmark for grov kriminalitet og også for mord. Vi er derfor overordnet tilfredse med en lang række elementer i det her lovforslag, som integrationsministeren har lagt frem, også om samkøring af registre i Udlændingesservice og i Udenrigsministeriet.

Men der er også steder, hvor vi mener der mangler svar fra ministeren, for at vi kan føle os helt trygge ved, at f.eks. uledsagede børn eller handlede kvinder ikke kommer i klemme i vores danske systemer. Vi vil også gerne have svar på, at samkøring af registre selvfølgelig sker inden for persondatalovens krav om samtykke og information.

Kl. 17.40

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kunne godt lige tænke mig at høre fru Sophie Hæstorp Andersen om det med, at man nu er bekymret med hensyn til de 100 dage, og at der skal samarbejdes om hjemsendelsen. Er man så ikke godt tilfreds med den måde, det så er tilrettelagt på i den samlede handlingsplan, nemlig at der kommer ngo'er ind over, der tager sig af det her og er med dem ude på destinationerne og sikrer, at de også får den rette modtagelse og får den rette hjælp, når de kommer hjem?

Og mener fru Sophie Hæstorp Andersen ikke også, at de kvinder ofte måske er bedre stillet ved at få hjælpen i deres hjemland, hvor deres eget sprog tales, og hvor de har mulighed for at skabe et netværk, de også kan identificere sig selv med?

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Socialdemokraterne er meget tilfredse med, at det er ngo'er, der er inde over, og at det måske ikke er en helt konkret politibetjent, man skal sidde overfor for at få hjælp til at komme hjem. Men vi mener også, at der fortsat er et problem i den her lovgivning.

Det, vi er bekymrede for, er, at det her, kan man sige, samtykke, som man skal give, hvor man skriver under på, at man nu går i gang med at lave alle de her ting, kan blive misforstået af kvinderne og i virkeligheden kan blive en barriere for, at de tager imod beskyttelsestilbuddet i de 100 dage, fordi de måske faktisk ikke engang er i stand til at overskue, hvad det egentlig vil sige at give det.

Det er den del, vi er bekymrede for. Det er ikke samarbejdet med ngo'er, det er ikke, at folk selvfølgelig skal hjem og påbegynde deres liv i de østeuropæiske eller afrikanske lande. Men vi mener godt, at man måske kunne styrke det samarbejde, man har med ngo'erne i udlandet, altså gøre det netværk endnu stærkere. Og det har det her lovforslag måske ikke så meget med at gøre.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Ønsker fru Irene Simonsen et spørgsmål mere? Det gør hun ikke. Så siger jeg tak til ordføreren og beder den næste ordfører, hr. Jesper Langballe, komme på talerstolen.

Jesper Langballe (DF):

Alt tyder på, at der i hvert fald er en ting, vi kan blive enige om her i Folketinget – og jeg vil sige, at det også bare skulle mangle andet – og det er, at nogen mere afskyelig forbrydelse end menneskehandel kan man slet ikke forestille sig. Det skulle da lige være, hvis man begynder at forestille sig, hvad de handlede kvinder og børn så bliver brugt til.

Mon ikke mange af os har et rædselsvækkende tv-dokumentarprogram i frisk erindring? En tidligere prostitueret, en thailandsk pige, blev bragt herop for at gensætte det bordel, hvor hun havde levet som sexslave, og hun kunne jo næsten ikke forklare sig for gråd. Og man sad foran tv-apparatet og tog sig til hovedet og sagde: Er det i Danmark, det foregår? Hvor er myndighederne herne?

Et bærende element i loven er forslaget om en refleksionsperiode, og jeg mener i modsætning til nogle af de tidligere ordførere, at det faktisk

er en tillidsskabende foranstaltning i forholdet mellem offeret for menneskehandel, der befinder sig her i Danmark, og den danske ordensmyndighed. Det er rigtig godt med de 100 dage. Det betyder også, at det pågældende offer vil være mere tilbøjelig til at melde sig, når hun ikke skal sendes hjem over hals og hoved, men der bliver tid til at forberede det ordentligt, ligesom der også kan blive tid til en opklaring.

Indvendingen med, at de ofte vil være ude af stand til at samarbejde, kan jeg egentlig ikke rigtig tage alvorligt, for jeg vil sige, at hvis man er så medtaget, at man er ude af stand til at samarbejde, så er der jo netop behov for, at der er nogen, der tager om en og tager vare på en og hjælper en og skaber den nødvendige tillid.

Jeg har også ligesom hr. Morten Østergaard læst hørings svarene, og jeg kan se, at der dels er det med, at refleksionsperioden burde være længere, og dels det, at der kan formodes at være en frygt for at blive sendt tilbage til bagmændene. Og der vil jeg jo sige, at hvis der er den frygt for at komme hjem, ja, så er man jo naturligt asylansøger.

Kl. 17.45

En anden indvending er den, at man er bange for det, at medvirken til hjemsendelsen er en betingelse for den udvidede refleksionsperiode. Den indvending er lidt uforståelig, for meningen med at udvide refleksionsperioden er jo netop den, at man skal forberede hjemsendelsen med alle de tilbud, det indebærer, nemlig juridiske, psykologiske, socialpædagogiske og lægelige tilbud. Derfor er det ganske udmærket, at der er lagt op til, at ngo'er ligesom officielle institutioner i Danmark kan komme ind over og kan kontakte ngo'er i hjemlandet og sørge for en ordentlig hjemkomst.

Måske kunne man godt ønske sig, at der samtidig var lagt op til en opklaring, der kunne få ram på bagmændene i hjemlandet. Jeg er godt klar over, at det danske politi jo ikke kan tage ned i de pågældende lande og foretage politimæssigt arbejde, men man kunne måske i hvert fald lægge lidt pres på de lande for at få dem til at knalde de bagmænd. Og jeg vil sige, at i hvert fald herhjemme kunne der efter min mening – det er nok ikke integrationsministeren, men hendes kollega, justitsministeren, det skulle siges til – i hvert fald godt gøres noget mere.

Jeg vender igen tilbage til den pågældende tv-dokumentar, hvor det var helt klart, at den pige, der var tale om der, ville have haft glæde af den udvidede refleksionsperiode. Den ville have

givet hende tid til at kontakte de danske myndigheder. Men altså, den tanke, der greb en, var jo også den: Hvor er politiet henne? Man kan slå op i Ekstra Bladet, og så kan man se spalte efter spalte med thaipiger, og vi ved, at det er thaipiger, der især handles. Skulle det egentlig ikke kunne lade sig gøre, at politiet på en bestemt aften bankede på på alle de adresser, hvor der er thaipiger.

Har jeg ikke mere tid?

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Nej.

Jesper Langballe (DF):

Det er jeg ked af, formand.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Men der er nogle spørgsmål, eller i hvert fald et. Hr. Jørgen Arbo-Bæhr.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu lykkedes det mig jo ikke at få Venstres ordfører til at svare på, om hun var enig med socialministeren i den særlige beskyttelse af børn mod at blive hjemsendt. Derfor kunne jeg jo godt tænke mig at høre hr. Jesper Langballe, om hr. Jesper Langballe er enig i den konklusion, der var i socialministerens børneplan. Jeg gentager den lige, for at alle skal kunne huske den:

Barnet sendes først tilbage til hjemlandet, når værgeren kan stå inde for en ansvarlig modtagelse i hjemlandet.

Er hr. Jesper Langballe enig med den formulering fra socialministeren?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hvorfor skulle der være nogen som helst divergens mellem mig og den formulering? Der er formentlig ikke nogen her i Tinget, der har et ønske om, at børn sendes ud i det blå til en uvis skæbne, så jeg synes i og for sig, at spørgsmålet er meget mærkeligt. Men jeg synes, at det er afgørende, som der også bliver sagt i det her lovforslag, at man straks sætter i gang med en eftersøgning af forældrene. Og jeg deler altså ikke de betænkeligheder ved, om det sker med barnets samtykke. Det skal først og fremmest ske efter værgens vurdering af barnets tarv.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det svar er jeg meget glad for, for det fremgår fuldstændig klart af bemærkningerne til lovforslaget, at værgeren ikke skal have nogen indflydelse på barnets hjemsendelse, men jeg kan forstå, at hr. Jesper Langballe vil støtte, hvis den formulering fra socialministeren bliver stillet som et ændringsforslag til lovforslaget. Det har jeg i hvert fald tænkt mig at gøre, og jeg ser frem til, at hr. Jesper Langballe så støtter det ændringsforslag, så vi bedre kan sikre børnene mod at blive hjemsendt til en usikker tilværelse i deres hjemland.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Nu skal hr. Arbo-Bæhr ikke gøre regning uden vært.

Det, hr. Arbo-Bæhr rejser nu, er jo et rent formelt kompetencespørgsmål. Det er klart, at uanset hvem der har det sidste ord at skulle have sagt i den afgørelse om barnets hjemsendelse og hvordan det skal hjemsendes, vil det jo under alle omstændigheder være personer, som føler sig ansvarlige over for barnets skæbne.

Kl. 17.50

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til hr. Langballe. Der er ikke flere, der ønsker ordet, og derfor bliver det fru Henriette Kjær som ordfører.

Henriette Kjær (KF):

Fra konservativ side er vi i særlig grad glade for dette forslag, som vi synes tager hånd om nogle meget alvorlige problemer. Jeg tror faktisk, at det er overraskende for de fleste, når de opdager, at der egentlig foregår en moderne form for slavehandel, hvor især børn og kvinder handles og behandles på en så ussel måde, at man tror, at det er løgn.

Kvinder bliver lokket til Vesten med løftet om at komme i huset eller arbejde på en restaurant, eller måske bliver de ligefrem fanget og tvunget til at rejse ud med trusler om, at deres familie vil lide skade, hvis ikke de gør, som der bliver sagt. Andre ved muligvis godt, at de skal arbejde som prostituerede, men hvad de ikke ved, er, at de, der foregiver at formidle kontakten, reelt har solgt dem og lader netværk rundtomkring bruge dem, som de har lyst til.

Først når de er her, går det op for kvinderne, at de på ingen måde må beholde nogen af de

penge, de tjener; at der løber voldsomme renter på den flybillet, bagmændene har betalt for dem; at betaling for kost og logi når skyhøje priser, så der oparbejdes gæld – igen til bagmændene, så man har endnu en klemme på dem; at de afskæres fra kontakt med deres familie i hjemlandet; samt at al kontakt med mennesker uden for det miljø, de befinder sig i, er umulig.

Børn bliver solgt af deres fattige eller misbrugende forældre, og så kan man gøre med dem, hvad man vil. Det er ganske enkelt rædselsfuldt, og derfor skal vi gøre, hvad vi kan for at stoppe det. Derfor har vi Konservative også været meget aktive for at få en handlingsplan på området. Den er kommet nu, og dette lovforslag skal sikre, at de tiltag, der er præsenteret i planen, også kan blive en realitet. Det bliver nu, som flere har nævnt, muligt at sætte en udrejsefrist på 100 dage for de ofre, der har været udsat for menneskehandel, og som vil samarbejde om udsendelsen med de danske myndigheder.

Og der er brug for en grundig forberedelse af hjemrejsen. Vi skal sikre os, at de mennesker, der bliver handlet, ikke kommer i kløerne på de bagmænd, der i sin tid sendte dem af sted. De handlede kan også være i en tilstand, hvor de har brug for psykologhjælp, juridisk bistand eller sundhedsbehandling og andet, der kan styrke dem. Men der er i den grad også brug for, at myndighederne får alle de informationer, der overhovedet kan fremskaffes om de bagmænd, der har sendt vedkommende af sted. Vi Konservative håber virkelig, at man via information fra nogle af de handlede kan få ram på de skrupeløse bagmænd, der står bag denne ulækre form for menneskehandel.

Forslaget lægger også op til, at uledsagede børn, der kommer til Danmark, får en repræsentant til at hjælpe og vejlede barnet. Ofte er der jo mange ting, der skal svares på og tages stilling til, og det er naturligvis rart med en voksen, der kan guide en igennem alle de øvelser, man skal ud i. Vi hæfter os ved, at et handlet barn skal have en repræsentant med en relevant uddannelse eller erfaring, og det mener vi også er nødvendigt, når man har med så sårbart et barn at gøre.

Vi Konservative synes også, at det er meget vigtigt, at der er ekstra opmærksomhed på de handlede børn, når de opholder sig i Gribskov eller andre steder. Der er stor risiko for at blive kidnappet, for det var jo netop ikke meningen, at de skulle sidde trygt og godt i et asylcenter;

meningen har jo været, at de skulle sælges til prostitution eller noget andet afskyeligt. Derfor vil bagmændene naturligt nok prøve at få dem ud af systemet og måske også ud af landet. Så den mulighed, der er for skærpet vagt ved disse bosteder, er meget relevant i visse situationer, og det har vi en forventning om at man vil benytte sig af.

Lovforslaget indeholder også muligheden for samkøring af registre ved evakuering og en styrkelse af kommunernes indberetning ved mistanke om proformaægteskaber samt en anerkendelse af opholdstilladelser udstedt af Schweiz og Liechtenstein til tredjelands statsborgere, og det støtter vi naturligvis også.

Men det, der er hovedsigtet med lovforslaget, nemlig at undgå handlede mennesker og få fat i bagmændene, er det vigtigste sigte, og vi håber virkelig, det vil få effekt.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så er der lige en enkelt spørger, hr. Morten Østergaard, i hvert fald indtil videre.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil bare spørge fru Henriette Kjær, om det kun er mig, det gør indtryk på, når alle de organisationer, der arbejder med de her kvinder på forskellig måde, siger om den måde, som lovforslaget er blevet defineret og udmejslet på med det hårde krav, som vi kender fra diskussionen om afviste asylansøgere omkring forberedt hjemsendelse, at det skaber bekymring for, at der er nogle kvinder, der ikke er på et stadium, hvor de er i stand til at tage den beslutning. Det er det, Dansk Psykologforening siger, nemlig at der vil være kvinder, der ikke er i stand til at tage den beslutning. Og det er måske dem, der har allermost brug for en lang refleksionsperiode. Der er bekymring for, om det, at man vælger at have et så snævert hjemsendelsessigte, gør, at nogle kvinder ikke vil føle, at den her mulighed gavner dem. Derfor vil det faktisk skade deres situation, når de bliver sendt hjem.

Er der ikke behov for i udvalgsbehandlingen at kigge nærmere på, om der skal ske en opblødning af nogle af de formuleringer, der er i lovforslaget, sådan at den udvidelse til 100 dages refleksionsperiode mere direkte adresserer kvindernes behov, frem for det danske samfunds behov for at få dem sendt hjem?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg synes netop, at loven har ramt en rigtig god balance, og at der er gode muligheder i loven netop for kvinder, der kan være så meget i panik eller bange for, hvad der skal ske, og som så siger nej til at samarbejde om hjemsendelse. Så må de jo så kun være her i op til 15 dage – eller er det 30 dage? – men der kan man jo så nå at ændre holdning inden for den tidsperiode og sige, at man egentlig gerne vil samarbejde om hjemsendelse. Og der mener jeg, at det nok er tid til, at der kommer så meget ro på, at man kan det, og så får man jo så muligheden for at være her i de 100 dage.

En anden ting er, at jeg altså også mener, at det er nødvendigt at lægge en form for pres på de kvinder for at få dem til at samarbejde. For vi bliver nødt til at prøve at gøre, hvad vi kan for at få ram på de bagmænd, der står bag det her. Og vi bliver også nødt til at få det her samarbejde i stand, for ellers er jeg meget bange for, at vi står i en uoverskuelig situation, for er man ikke parat, hvor langt skal vi så gå ud over de 100 dage? Hvornår er man parat?

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Situationen er jo den, at hvis nu det, man frygter allermost, netop er at blive sendt hjem til de bagmænd, som man så åbenbart ikke har fået fat i, fordi de er i hjemlandet, så må man nøjes med den korte refleksionsperiode. Og det må man, fordi det, man frygter allermost, er at blive sendt hjem, og derfor vil man måske sige, at man ikke vil samarbejde om sin egen hjemsendelse. Og så kan det jo godt være, at man i løbet af en periode får ændret det, eller man får sandsynliggjort det, men det er jo der, hvor hørings svarene lægger op til at sige: Kan man ikke bruge den 100-dages-periode på netop at udforske, hvorvidt det rent faktisk er en reel frygt? Og det er jo det, der måske var behov at åbne for.

Det fremgår også af hørings svarene, at det i miljøet i hvert fald ikke er bekendt, at der er blevet givet asyl eller humanitært ophold til nogen kvinder med henvisning til kvindehandel eller menneskehandel, siden den mulighed blev indført med handlingsplanen i 2002, og det tyder jo altså på, at der i hvert fald, medmindre man ikke tror, at en eneste af de handlede kvinder, der har været i kontakt med de danske udlændingemyndigheder, var i fare, hvis de blev sendt hjem, er grund til at kigge på det her system, fordi vi

ved, at det farligste, der kan ske for dem, er, at de blive sendt hjem i armene på deres bagmænd.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg tror mere, det er udtryk for en succeshistorie, fordi det er mit indtryk, at der for de kvinder, som man har konstateret er blevet handlet og som har været inde i Reden-Stop Kvindehandel, faktisk er blevet sørget for en rigtig god hjemsendelse med en frivillig organisation i det hjemland, vedkommende kom fra, der har taget hånd om dem.

Så vil jeg da også sige, ligesom som fru Irene Simonsen sagde, at man altså ikke skal være blind for, at nogle af de her kvinder, som det jo ofte er, har børn, som de sådan set gerne vil hjem til. De havde regnet med, at nu skulle de ud og tjene nogle penge, eller også er de blevet kidnappet og simpelt hen bare revet væk fra deres familie, så de vil jo sådan set gerne hjem. Det er klart, at de gerne vil have en form for beskyttelse og have en ordentlig hjemsendelse, men jeg tror altså ikke, at det er alle, der har stor interesse i at blive her.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil bare gerne følge op på hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål tidligere om de uledsagede børns forhold, for i lovforslaget står der jo rent faktisk, at det er regeringens standpunkt, at det som udgangspunkt er i barnets interesse at finde frem til forældrene, også uden samtykke. Men vil fru Henriette Kjær ikke fortælle, hvem der efter fru Henriette Kjærs mening skal afgøre det her om, hvorvidt det er i barnets interesse, hvis ikke det bliver den person, der bisidder barnet, der skal give det her samtykke eller skal være med til at være inde over, at det her er barnets interesse at finde sine forældre og komme hjem igen?

Kl. 18.00

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jamen det mener jeg, at de relevante udlændingemyndigheder skal, og de skal selvfølgelig også tage kontakt til hjemlandet. Jeg mener, at de lande, der har borgere, som bliver udsat for menneskehandel, også har et ansvar. Det synes jeg er vigtigt at slå fast. Hvis de har mennesker, der er ude i et misbrug, narkomisbrug, alkohol-

misbrug, som har solgt deres børn for ussel mammon, så må de altså også sørge for at tage hånd om de børn.

Der findes jo altså så nogle lande, hvor der er børnehjem, som man kan sende dem tilbage til, så de kan komme tilbage til det land, de kom fra, og få en god tilværelse eller opvækst. Men myndighederne kan også vurdere, at det ikke er til barnets bedste at komme tilbage, og meddele barnet asyl, men det mener jeg må være de danske udlændingemyndigheder, der gør det.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Men igen, det er jo lidt interessant, at man på Socialministeriets område har sagt, at man selvfølgelig ikke kan sende et barn tilbage, hvis man ikke har sikkerhed for, at den værge, det har her i landet, eller den bisidderrepræsentant, det har her i landet, netop kan sige god for, at det får nogle ordentlige forhold, når det vender tilbage.

Er fru Henriette Kjær enig i, at det skal være standpunktet, eller er det bare alene udlændingemyndigheden, der skal afgøre, at et barn har det fint nok på et børnehjem i Kenya eller et andet sted?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg mener jo simpelt hen, at det her er så kompliceret, at der bliver man nødt til at have udlændingemyndighederne, der er godt inde i det og har et samarbejde med Udenrigsministeriet om, hvilke forhold der er i landene, og måske også har landerepræsentanter i de enkelte lande, til at vurdere det, fordi en værge jo kan være en pensioneret socialrådgiver, der er rigtig god til at snakke med et barn og tage hånd om det og sige, at nu skal der lidt ro på, hvis det er det, der er problemet, og hjælpe med sådan nogle ting.

Men jeg tror, det er svært for en værge at foretage en vurdering af mulighederne for barnet i hjemlandet. Der må myndighederne simpelt hen påtage sig det store ansvar, det er. Det kan vi ikke lægge over på en værge.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det undrer mig, at ordføreren sådan kan sige så firkantet, at man bare skal acceptere den her hjemsendelse. Jeg synes, og det har vi hele tiden sagt fra radikal side, at der skulle være mulighed for et humanitært ophold. Finder ordføreren ikke, at der sagtens kan være nogle situatio-

ner, hvor det faktisk er det, der skal til, og hvor man må konstatere, at den handlede kvinde faktisk er i livsfare, hvis hun angiver bagmændene, og det er jo det, vi gerne vil have hende til?

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jo, det er jeg fuldstændig enig i. Derfor har jeg også bidt mærke i Advokatsamfundets høringsvar, der netop nævner muligheden for og gerne vil forsikres om, at det fortsat er en mulighed for at søge asyl, for det er klart, at hvis man er personlig forfulgt, og det kan man jo være, hvis det er åbenlyst, at man har givet oplysninger om nogle bagmænd, så er der mulighed for at få asyl i Danmark, sådan som jeg har forstået det. Men det kan vi selvfølgelig granske i under udvalgsbehandlingen.

Men jeg vil gerne medgive, at der kan være situationer, hvor det er en nødvendighed, men jeg mener faktisk, at på de sager vi har set, der har været under den gamle lovgivning, at der har der været tale om nogle succesfulde hjemsendelser. Det er selvfølgelig altid en svag gruppe, vi har med at gøre, og det er et hårdt liv, de ofte også kommer tilbage til, men hvor man har fået et godt samarbejde med frivillige organisationer i det land, de kommer fra.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Først vil jeg sige, at 100 dage er bedre end de 15, regeringen fuldstændig har fastholdt i en meget lang periode. Det skal der ikke være nogen tvivl om.

Jeg synes, vi så også skal benytte os af nu, at vi kan sige, at i hvert fald den her periode pludselig er blevet lovbestemt, og det har den mig bekendt ikke været før. Der har det altså været en administrativ bestemmelse eller en konvention, eller hvad ved jeg, som vi har henholdt os til. Det er ikke så interessant.

Nu er det en lovbestemmelse, og det giver altså en anden situation. Dermed synes jeg også, vi har en anden mulighed for at forfølge de her sager, for det har jo ligget og tumlet lidt i et gråt område. Det synes jeg i hvert fald er en god ting. Mig bekendt er der ikke nogen, der har fået asyl, men det kan være, jeg tager fejl, og det har nok heller ikke været muligt at få noget særlig godt ud af kun de 15 dage.

Jeg er enig i, at det, at man har ngo'er involveret, er bedre, end man ikke har ngo'er involveret. Men jeg synes også, vi skylder, at vi følger

meget mere op på de her ting og på de enkelte skæbner. Jeg synes heller ikke, man kan leve med, at vi faktisk ikke ved, hvordan det går. Det tror jeg egentlig er sandheden, når det kommer til stykket, at i en lang række tilfælde aner vi ikke, hvordan det går, når de handlede kvinder først kommer tilbage til deres hjemland.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Årsagen til, at vi ikke har så stor erfaring, og der ikke er nogen, der har fået asyl endnu, er jo desværre, at det er utrolig svært at optrevle, så derfor har man jo desværre ikke fundet ret mange af de her kvinder. Man har ikke optrevet ret mange netværk, fordi der ikke har været ret mange kvinder til at vidne, og det er jo det, der er det helt store problem.

Kl. 18.05

Jeg tror heller ikke, vi med det har lovforslag skal bilde os selv ind, at der nu melder sig en masse kvinder. De har jo for det første meget, meget svært ved det, hvis de bliver holdt tilbage, som hr. Jesper Langballe refererede til med den thailandske kvinde, for hvem det jo var umuligt at få kontakt med andre mennesker, så det er jo en svær problematik.

Jeg er ikke indstillet på, at vi skal følge op, når de er kommet tilbage til hjemlandet. Jeg synes, det er meget, meget vigtigt, at lande, og i det her tilfælde østeuropæiske lande, nye EU-medlemslande, efterhånden skal have ansvar for egne borgere, og det synes jeg er meget vigtigt at slå fast.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Næste ordfører bliver hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Initiativerne i handlingsplanen til bekæmpelse af handel med mennesker i perioden 2007-2010 er finansieret af et bredt flertal i Folketinget gennem satspuljen. Det skyldes jo, at alle ønsker at bekæmpe den moderne slavehandel, som handel med kvinder udgør. Det er forfærdeligt, at der her i landet findes mennesker, primært mænd, der ønsker at købe sex af kvinder, der er handlet til formålet. Vi kan ikke tilstrækkelig mange gange tage afstand fra denne trafik, som endog synes at være meget vanskelig at komme til livs.

Vi skal sætte ind mod bagmændene, og vi er jo i øvrigt nogle, som gerne vil kriminalisere køb

af sex fra ofrene, men det er jo en debat, der er pågående i Folketinget andetsteds.

Det, vi i dag diskuterer, er en række forslag, som forsøger at afbøde de traumatiske effekter for ofrene, og samtidig dannes der i øvrigt grundlag for at ratificere Europarådets konvention på området. Her har vi i Danmark været noget sendrægtige med at skrive under, men med de ting, der gennemføres her, vil vi så være i stand til at ratificere, og det er selvfølgelig godt.

Men indholdet er selvfølgelig vigtigere end konventionerne, og her er der en række fremskridt. For det første er det jo efter meget fods-læberi lykkedes at formå regeringen til at udvide refleksionsperioden til potentielt 100 dage, hvis man altså samarbejder om hjemsendelse. Men her må vi sige, at vi deler bekymringen, som er udtrykt i en række høringssvar, om den ensidige fokus på hjemsendelse nødvendigvis er til kvindens tarv.

Jeg synes, at det gør stort indtryk, når nogle af dem, der arbejder med de her kvinder, siger, at de, der har det største problem med de her ting – jeg nævner f.eks. Reden-STOP Kvindehandel – vil være de mest desperate og mishandlede kvinder, som er rædselsslagne for at vende tilbage til kriminelle netværk og videre mishandling og alt for bange til at overveje at anmelde bagmændene, som vil blive fængslet, hvis kvinderne, som det fremgår af lovforslaget, fortsat vil kunne frihedsberøves efter § 36 i udlændingeloven med henblik på at sikre muligheden for udsendelse.

Det er jo sådan nogle kvinder, der har brug for en lang refleksionsperiode. Det er jo sådan nogle kvinder, der har brug for tilbud om social og psykologisk behandling, inden de på nogen måde bliver i stand til at vurdere, om de skal deltage i en hjemsendelse eller ej.

Det er jo derfor, at man bør lytte, når hørings-svarene næsten med en stemme, Amnesty International, Dansk Psykolog Forening, Red Barnet og Reden-STOP Kvindehandel, siger, at den måde, det er formuleret på, ikke er god nok, altså med den pistolpolitik, som det nærmest er et udtryk for, når man ligesom siger til folk, hvis du vil have de her tilbud, så skal du her og nu garantere, at du vil vende hjem, også selv om du er helt overbevist om, at det bliver lige i armene på bagmændene.

Det synes vi ikke er godt nok, og vi håber, at vi kan finde hinanden i udvalgsbehandlingen, så vi kan bløde op på de formuleringer, så det mere bliver fokuseret på kvindernes tarv end på

det danske samfunds behov for at få dem sendt hjem igen.

Derudover synes vi, det er udmærket, at der ændres i reglerne omkring udvisning, sådan at det bliver udsendelse frem for udvisning, selv hvis der er en dom involveret, og vi synes også, at det er fornuftigt med et videns- og koordinationscenter, som på nationalt plan forsøger at samle op på de her initiativer, og som skal søge internationalt samarbejde. I parentes bemærket kan vi sige, at det sådan set også er det, vi gerne så på andre områder, f.eks. indsatsen mod tvangsægteskaber og æreskriminalitet, og derfor synes vi den model er god.

Når vi så kommer til spørgsmålet omkring uledsagede børn, så er vi enige i, at alle børn skal have en repræsentant, men vi er også bekymrede over de høringssvar, der påpeger, at det jo altså ikke altid er til barnets tarv, at der bliver iværksat en eftersøgning, og det bliver sendt hjem til sine forældre.

Der synes vi, man bør tytte bl.a. til Røde Kors, som siger, at det er vigtigt, hvis der er tvivl om, hvorvidt det er i barnets tarv at blive sendt hjem til forældrene, at man da ikke, som der er lagt op til i forslaget, siger, at det skal være hævet over enhver tvivl, at der er tale om menneskehandel og forældrene har været involveret, hvis børnene ikke skal sendes hjem til dem.

Kl. 18.10

Vi tror, det er bedre at lytte til Røde Kors, som har erfaringen, og som siger, at hvis der er tvivl om de her forhold, bør man være tilbageholdende med at sende dem hjem til deres forældre. I hvert fald synes vi, det er fornuftigt, at den værge eller den repræsentant, der er udpeget, er den, der har det afgørende ord i den sag.

Endelig er der også spørgsmålet om evakuering, som man altså – lidt mærkeligt – har valgt at inddrage i det her lovforslag. Vi vil bare sige, at vi ikke har noget at udsætte på det, der foregik ved evakueringen fra Libanon. Det var flot, og der er grund til at rose det, og derfor synes vi, at det er lidt mærkeligt med al den lovgivning, der følger i kølvandet af den evakuering. Heldigvis er det ikke hver dag, vi evakuerer, men vi vil udforske under udvalgsforhandlingen, om der er nogen problemer i det her. Ellers lever vi nok med, at man kan samkøre de her registre.

Det sidste, jeg gerne vil nå at sige, handler om proformaægteskaber. Vi synes, det er fint, at der kommer en indberetningspligt, men vi vil benytte udvalgsbehandlingen til at fokusere på, at der er nogle problemer med retssikkerheden på hele

proformaområdet. Vi hører historier om folk, hvor afgørelsen af, at deres ægteskab er proforma, har været meget lemfældig og præget af meget lidt retssikkerhed – i betragtning af hvor indgribende det er at sige til mennesker, at det ægteskab, de har indgået, af samfundet er blevet dømt til ikke at være af kærlighed, men at være proforma med henblik på at få ophold. Det vil vi også gerne bruge udvalgsbehandlingen til at sætte fokus på, selv om vi støtter indberetningspligten.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Den næste ordfører er hr. Steen Gade.

Steen Gade (SF):

Jeg vil først sige, at jeg synes, at den del af forslaget, som handler om samkøring af registre som en opfølgning på diskussionerne efter krigen i Libanon, altså er helt malplaceret i det her forslag. Man kan måske også godt diskutere nogle af de andre ting, men der er der dog en vis sammenhæng. Men det her er helt malplaceret. Jeg synes faktisk ikke, man kan fremsætte sådan et lovforslag, men det vil jeg kigge på i udvalget.

Jeg siger det også, fordi vi i SF var tilfredse med hele håndteringen af hjemsendelsen. Det har vi haft en debat om i Folketinget. Vi ved godt, at Dansk Folkeparti var meget utilfreds, og vi ved også godt, at regeringen efter det forløb lovede Dansk Folkeparti den her samkøring, men jeg kan faktisk ikke forstå, hvorfor vi skal belemres med det i forbindelse med diskussionen om det øvrige forslag. Jeg er skeptisk over for samkøringen, men det kan vi se på i udvalget. Jeg vil hermed også sige, at vi faktisk synes, at forslaget bør deles op, så de ting kommer til at stå hver for sig.

Og så til det, jeg synes er det væsentlige i forslaget, nemlig menneskehandel og sådan set også proformaægteskaber, som jo er en del af den samlede diskussion her. Her har vi jo noget opfølgning på regeringens handlingsplan for bekæmpelse af handel med mennesker, som er kommet efter et betydeligt pres gennem nogle år fra oppositionen.

Hvad angår udvidelsen af refleksionsperioden og lovfæstelsen af den periode, er det jo godt, at vi får en mulighed for at gå op til 100 dage. Det har oppositionen også krævet i tidligere forespørgsler. Det, jeg ikke kan forstå, er, at man sætter en betingelse for at udvide fra 30 dage til 100 dage, der hedder, at den pågæl-

dende skal samarbejde om en forberedt hjemsendelse. Når det nu bliver lovgivning, så bliver det også meget stramt. Man skal finde en eller anden præcis juridisk fortolkning af, hvornår man medvirker, og jeg ved ikke, om det ligger helt klart, men det må vi jo kigge på i udvalgsarbejdet.

Jeg synes, det rigtigste ville være at udvide refleksionsperioden til 100 dage og så virkelig bruge perioden til at tage udgangspunkt i de kvinders tarv. Selvfølgelig også for at finde bagmændene, men vi er nødt til at være lidt realistiske her og sige, at somme tider er kvinders tarv ikke helt det samme som alene at fokusere entydigt på bagmændene, og jeg ville altså her vælge kvindernes tarv. Jeg håber, vi kan blive enige om det i udvalgsarbejdet. Ellers vil vi lægge op til, at der laves et ændringsforslag på det her område, så vi får en klar debat om det i Folketinget, når vi går videre med det.

Kl. 18.15

Der er sagt noget om opfølgning. Jeg mener, vi bør lave noget opfølgning, når folk kommer hjem. Det kan være ved at samarbejde med ngo'er, som vi så får tilbagemeldingssystemer til og den slags ting. Det mangler.

Så vil jeg sige, at diskussionen jo ikke kun handler om handel med mennesker fra Østeuropa, dem er der måske flest af lige nu, men også fra Afrika. Det er jo en af de besværlige ting ved, at verden er blevet så let at blive transporteret i, at det faktisk er noget, der er bredere og kan komme til at omfatte helt andre lande, end vi i dag forestiller os.

Med hensyn til børnene er det en god idé, at der bliver en repræsentantordning. Men også her vil jeg sige, at vi vil fokusere på, at det er barnets tarv, der må stå i fokus. Jeg er enig i det, som hr. Morten Østergaard sagde i relation til Røde Kors' høringsvar.

Vi vil gå positivt ind i arbejdet om lovforslaget, men synes ikke, det skal omfatte hele den der samkøringssag. Det har ikke noget med sagen at gøre og burde smides ud af lovforslaget. Så må vi tage stilling til det på anden vis.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er bare for at få noget helt på det rene:

Jeg mener selvfølgelig også, at hjemsendelsesperioden skal bruges til at sørge for, at kvinderne får en sikker hjemsendelse, give dem sundhedsbehandling, hvis de har brug for det, psykologhjælp, juridisk bistand og de ting, der

er nævnt i lovforslaget. Jeg mener bare, at det er vigtigt at gøre kvinderne opmærksom på, at det er vigtigt at prøve at samarbejde om at få angivet de her bagmænd, for det kan jo hjælpe tusindvis af kvinder, hvis vi får fat i dem.

Så det er for at sikre mig, at det også kommer på dagsordenen, og at vi ikke taler forbi hinanden. For det ville være så godt, hvis vi kunne få fat i en af de bagmænd eller få optrævlet det her netværk. Selvfølgelig handler det her også om at forberede den enkelte kvindes hjemsendelse, så den bliver bedst mulig, og sikre, at hun får den her psykologhjælp, jeg nævnte før.

Men jeg vil spørge, om hr. Steen Gade ikke er enig i, at vi altså også skal prøve at få dem til at give nogle oplysninger om bagmændene.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jo, det synes jeg bestemt at vi skal. Og sådan som fru Henriette Kjær udtrykker sig, tror jeg egentlig, vi bliver enige. Men i lovforslaget er der jo den betingelse for at gå fra 30 dage til 100 dage, at de sådan formelt skal sige, at de samarbejder om hjemsendelse. Hvis de har fået 100 dage, tror jeg altså, at det i virkeligheden er vigtigere, at de ikke på en måde får den problemstilling ind i hovedet, og at vi tager hånd om dem, men selvfølgelig også opmuntrer dem til at sige noget om bagmænd.

Jeg synes så også, at hvis vi skal have dem til at sige noget om bagmænd, må vi vel se i øjnene, at så må vi også involvere os lidt mere i, hvad der kommer til at ske i deres hjemland, for det er jo deres sikkerhed for, at de tør.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Fru Kjær igen? Nej. Tak til ordføreren. Og så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som sidste ordfører på dette lovforslag.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Først og fremmest vil jeg godt sige tillykke til de mange mennesker, som uden for det her Folketing har arbejdet for at få sat fokus på den fuldstændig umenneskelige menneskehandel. Det gælder politikere og andre mennesker rundt omkring i det danske samfund, og det gælder ikke mindst fagforbundet 3F, som jo i årevis har kørt en kampagne mod menneskehandel, og som igennem et års tid har samlet underskrifter ind for at få bekæmpet kvindehandelen i Danmark.

Jeg tror, det nok så meget er det, der har fået regeringen og Dansk Folkeparti til at ændre

holdning og til gennem det her lovforslag at forbedre forholdene for de kvinder og andre, der bliver udsat for handel primært til sexindustrien i Danmark. Det har i mange år været et underkendt problem. Vi ved, at der alene i sexindustrien i Danmark arbejder ca. 2.000 udenlandske kvinder, som er handlede. Hvor mange danske kvinder der handles til sexindustrien, ved vi ikke noget om.

Kl. 18.20

På den baggrund er det jo godt, at vi har fået et lovforslag, som forbedrer forholdene, en smule i hvert fald, for de mennesker, det går ud over. Det er godt, vi har fået udvidet refleksionsperioden fra 15 dage til nu op til 100 dage. Det er godt, at der specielt er sat fokus på børn, når vi ved, at børn helt ned til 13-14-års-alderen handles til sexindustrien i Danmark. Så langt så godt.

Alligevel er der grund til at være skuffet i forhold til, hvad man kunne have af forventninger, når man hører nogle af de borgerlige ordførere give udtryk for, hvor afskyelig kvindehandel i det danske samfund er, skuffet over, at der er ensidig fokus på, at de mennesker, der er blevet så dårligt behandlet og kommer fra elendige vilkår, ikke kan garanteres nogen sikker tilværelse; at fokus stadig væk er på, at de skal sendes tilbage til det land, de kommer fra.

Det gælder specielt, når vi snakker om børn, som på alle måder står i en usikker tilværelse, og hvor man end ikke med det her forslag lever op til de løfter, som socialministeren gav i sin børneplan fra 2005, hvor der meget håndfast blev konstateret, at et barn ikke kunne sendes hjem, uden at værgen gav sit tilsagn. Det er en af de ting, som vi mener klart må rettes op i lovforslaget, og som vi vil stille et ændringsforslag om.

Derudover kan det jo være underligt, når man ved udmøntning af handlingsplanen mod kvindehandel begynder at bunke en række fuldstændig irrelevante forslag oveni. Man kan sige, det er forslag, som regeringen måske er interesseret i at fremsætte, men så fremsæt dem dog som selvstændige forslag. Her tænker jeg f.eks. på opfølgningen på evakueringen fra Libanon i form af mulighederne for registersamkøring.

Jeg mener klart, at vi under udvalgsbehandlingen skal se på, hvad det kan føre til, om det er berettiget, eller om det vil kunne føre til katastrofer i forbindelse med fremtidige evakueringer. Det skal ikke forstås på den måde, at vi hårdnakket vil sige, at vi er imod det, men vi skal i hvert fald se på, om det kan have uheldige

konsekvenser. Og uanset hvad, hører det ikke hjemme i det her forslag.

Det er det samme med proformaægteskaber, som vel næppe kan siges direkte at have noget at gøre med menneskehandel. Også her vil jeg på linje med Det Radikale Venstre sige, at på trods af at vi er imod proformaægteskaber, kan der ved det her forslag sættes nogle store spørgsmålstejn ved retssikkerheden i forbindelse med: Hvad er et proformaægteskab? Hvem er det, der bliver indberettet? Hvem er det, der ikke bliver indberettet? Hvad er det, der bestemmer, om tingene bliver indberettet eller ej? Der har vi brug for at få afklaret nogle spørgsmål, før vi kan sige, om den indberetningspligt, der ligger i forslaget, er spiseligt eller ej.

For at sætte lidt fokus på, hvad det er, det drejer sig om, så mener jeg klart, at det forslag skal deles op, så vi har et lovforslag, der handler om menneskehandel, og så kan regeringen ved siden af have forslag om så mange andre ting, bl.a. spørgsmålene om registersamkøring og om proformaægteskaber.

Med de bemærkninger vil jeg sige, at der trods alt ligger så mange fremskridt i det her forslag, at vi som udgangspunkt går positivt ind i behandlingen af det i udvalget.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Og så er det integrationsministeren.

Kl. 18.25

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er blevet sagt af alle ordførere her i dag, at kampen mod menneskehandel er vigtig, og vi er alle sammen enige om, at vi ikke kan tage nok afstand fra det afskyelige, der ligger i at handle mennesker. Derfor er jeg også glad for den opbakning, som jeg kan høre blandt ordførerne i dag, til lovforslaget, som man kan sige er en del af udmøntningen af regeringens handlingsplan til bekæmpelse af menneskehandel og, som hr. Morten Østergaard var inde på, jo også er et led i satspuljeaftalen om finansieringen af den. Det her er så udlændingedelen som udmøntning af den aftale.

Der har været en række bemærkninger, som jeg gerne lige vil knytte nogle kommentarer til.

Det, der har været mest fokus på her, er refleksionsperioden på de 100 dage og den øgede beskyttelse og hjælp til de handlede børn, de uledsagede børn. Med hensyn til børnene forstår jeg, at der er bred enighed om, at det er nog-

le forbedrede redskaber og muligheder, der lægges op til her i lovforslaget. Vi kan nu give børnene en bedre beskyttelse, en bedre hjælp.

Jeg gætter næsten på, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr om lidt vil rejse sig op og spørge, hvad jeg mener om socialministerens udtalelser, og jeg vil godt komme det lidt i forkøbet og sige, at jeg er ret sikker på, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr var med til det samråd, hvor socialministeren og jeg var der sammen, og hvor vi drøftede det her, og at hr. Jørgen Arbo-Bæhr derfor udmærket godt ved, at den formulering ikke var korrekt, at det var en uheldig formulering. For regeringen har aldrig haft til hensigt, at nogen værge skulle kunne overrulle myndighedsafgørelser.

Det er selvfølgelig i sidste ende myndighederne, der tager beslutninger om udsendelse. Det har der ikke været tvivl om. Det blev der sagt klart og tydeligt både fra socialministerens side og fra min side i det pågældende samråd, og det er også det, der ligger til grund i lovforslaget her, og det er det, der ligger til grund i den nye handlingsplan.

Når det gælder refleksionsperioden på de 100 dage, som jeg er meget godt tilfreds med at vi nu får indført, og som nu også bliver lovfæstet, så undrer jeg mig lidt. For jeg tror ikke – og det er også det, jeg hører – at vi ligger så langt fra hinanden, men alligevel skal regeringen have sådan et prædikat om, at vi stiller hårde krav med de elementer om at stille krav om samarbejde.

Altså, jeg synes jo sådan set, at det ikke bare er rimeligt, men jo også den bedst mulige måde at forberede hjemsendelsen på. Jeg gætter på og forventer, at alle partier er enige om, at når der er en opholdsperiode, som afsluttes på et tidspunkt, så ligger der ude i horisonten en hjemsendelse. Er det ikke det mest reelle, og er det ikke bedst for kvinderne i den sammenhæng, at man fra starten af siger: Nu skal vi bevæge os den vej, og det vil vi gerne hjælpe og støtte dig i?

Vi har tidligere i samlingen behandlet et beslutningsforslag fra oppositionen, som handlede om en refleksionsperiode på 3 måneder. Jeg går ud fra, at oppositionen også dengang mente med sit forslag, at opholdet vel slutter efter de 3 måneder. Vi vil jo sådan set bare gerne sikre os, at der sker et fornuftigt samarbejde med den pågældende, således at den hjemsendelse, som vil finde sted, foregår på en god og ordentlig måde, og at den er tilrettelagt på en betryggende måde. Det er jo sådan set det, det her handler om.

Så vil jeg gerne understrege, at der er intet, der forhindrer kvinderne i at søge asyl, hvis de

mener, der er grundlag for det, og det vil så blive undersøgt.

Der vil også være mulighed for at forlænge opholdet, hvis der er et samarbejde med politiet om opklaring og politiet vurderer, at de har behov for kvinden som vidne på et senere tidspunkt.

Kl. 18.30

Når det gælder børnene, vil jeg også gerne understrege, at der selvfølgelig altid vil blive set på, om det er muligt at sende børnene hjem, om der er nogen eller noget at sende børnene hjem til, og at vi allerede i dag har en særlig sikring og en særlig beskyttelse af børnene i lovgivningen, når muligheden for at sende dem hjem skal vurderes.

Hensigten med at sikre, at kvinden samarbejder om sin hjemsendelse, er, at hjemsendelsen kan ske på bedst betryggende vis, og det gør man altså ved at være åben og ærlig over for kvinden og sige, at der er en periode, efter at refleksionsperioden er udløbet, uanset om det så bliver regeringens 100 dage eller de 3 måneder, som oppositionen har foreslået tidligere. Det håber jeg selvfølgelig at vi kan blive enige om.

Jeg har noteret mig en række mere detaljerede spørgsmål, som jeg selvfølgelig meget gerne vil svare på under udvalgsbehandlingen, men der er blevet nævnt yderligere en ting, som jeg godt vil kommentere. Fru Sophie Hæstorp Andersen gav udtryk for, at hun savner et styrket samarbejde med ngo'er i hjemlandet. Det er en del af handlingsplanen, at også det samarbejde vil blive styrket, især når vi taler om børnene. Jeg har ikke gennemlæst bemærkningerne til lovforslaget en ekstra gang, og det kan godt være, at det ikke fremgår så tydeligt af forslaget, fordi det handler om at ændre udlændingeloven, men i handlingsplanen er der meget stort fokus på samarbejdet med ngo'er i hjemlandet, så jeg er enig i synspunktet om, at det er vigtigt at styrke de kontakter. Uanset om det sker i et EU-samarbejde eller et nordisk samarbejde, ser jeg meget gerne, at vi styrker kontakten med ngo'er i hjemlandet.

Vi har allerede nogle gode samarbejdere på nogle fronter, bl.a. er Dansk Røde Kors utrolig gode til at hjælpe, hvis f.eks. børnenes forældre skal findes. Men jeg ser også meget gerne, at vi kan styrke ngo-samarbejdet endnu mere, end tilfældet er i dag. Det kræver selvfølgelig, at vi har og arbejder videre med at få de rette kontakter og de rette netværk, det kan vi sagtens arbejde

videre med, og det er også en del af handlingsplanen.

Kort om Libanon og den deraf afledte diskussion af muligheden for at sammenkøre registre: Det er en del af lovforslaget, men kun et meget lille element. Vi har jo en aftale om, at der er grænser for, hvor små lovforslag der kan fremsættes, men det handler om, at vi i fremtidige indsatser ikke behøver at gøre det i selve evakueringsituationen, fordi det kan gå lidt stærkt her, men at vi efterfølgende kan kontrollere, om udlændingeloven er blevet overholdt af de personer, som er blevet evakueret.

Endelig er der proformadelen, som jeg kan forstå at der ikke skulle være de store problemer med, og jeg er også tilfreds med, at borgerlige vialsmyndigheder har pligt til at indberette.

Hr. Morten Østergaard nævnte nogle beretninger om retssikkerhed i forbindelse med bedømmelse af, om der er tale om et proformaægteskab. Det synes jeg vi skal kigge nærmere på i udvalgsarbejdet. Jeg vil foreslå hr. Morten Østergaard at stille nogle spørgsmål, og at vi så kigger på det. Det er selvfølgelig noget, der kan være meget ømtåleligt en gang imellem. Jeg er sikker på, at man forsøger at løse problemerne på bedste vis, men jeg svarer meget gerne på spørgsmål, og lad os få afdækket, hvis der er nogle sager, som har skabt bekymring hos hr. Morten Østergaard.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil ikke skuffe integrationsministeren, for jeg må jo indrømme, at integrationsministerens forklaring på, hvorfor regeringen er gået væk fra socialministerens oprindelige formulering, som gav børnene en særlig beskyttelse og gav børnenes væрге en særlig mulighed for at gøre indsigelser imod en hjemsendelse, nemlig at formuleringen var uheldig, er rigtig. Jeg hørte den i et samråd i november sidste år, men den giver stadig ikke mening for mig, for hvad var det, der var baggrunden for socialministerens handlingsplan?

Kl. 18.35

Jeg kunne godt tænke mig at høre, om det ikke er rigtigt, at der faktisk havde været adskillige ministerier indblandet. Både Justitsministeriet, Integrationsministeriet og Socialministeriet havde jo sagt god for den formulering, som man så et års tid senere finder ud af er uheldig. Og i forlængelse af det: Hvordan kan det være, at ingen af de omtalte ministerier vågnede op, da

rigspolitiet 9 måneder før samrådet gjorde opmærksom på, at man var uenig i formuleringen? Hvorfor skete det først i samrådet i november? Det lugter lidt af, at man har ændret holdning.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Taletiden er fortsat maksimalt 1 minut.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det har aldrig været regeringens hensigt, at en væрге skal kunne agere myndighed og stå over de officielle myndigheders afgørelser af, om der er grundlag for at få opholdstilladelse i Danmark. Der er selvfølgelig regler om, hvad der skal til, for at man kan få opholdstilladelse i Danmark, vi har en række myndigheder, som kan afgøre det, alt afhængig af hvad det er for en type ophold, der ansøges om, og det er selvfølgelig også de myndigheder, der skal afgøre det.

Jeg synes sådan set, at fru Henriette Kjær svarede utrolig godt på spørgsmålet ved at sige, at en væрге jo ikke har det grundlag, der skal til for at foretage vurderingen. Vi har lovgivningen, og myndighederne har jo også et ansvar for, at der tages særlige hensyn til børn, men det har aldrig været regeringens hensigt, at en udpeget væрге skal kunne agere myndighed og vurdere mulighed for og grundlag for opholdstilladelse.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvis det aldrig har været regeringens opfattelse, synes jeg bare, det er forunderligt, at det har stået i en plan, som tre ministerier har beskæftiget sig med i over 1 år, på trods af at rigspolitiet har gjort disse ministerier opmærksom på, at man var uenig i formuleringen. Den forblev jo uændret lige til det øjeblik, da integrationsministeren og socialministeren kom med forskellige udsagn til pressen. Indtil det øjeblik blev den stående som en formuleret del af regeringens politik. Er det ikke lidt forunderligt? Eller skyldes den ændrede holdning i virkeligheden, at der er nogle, der har lagt pres på integrationsministeren, f.eks. Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr kan tillægge regeringen mange motiver, men det gør det ikke mere rigtigt, og man kan undre sig over, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr, som jo har fået svar fra både socialministeren og mig i et samråd for lang tid siden,

stadig mener, at der er grundlag for at bringe spørgsmålet op. Hvis det ikke var afklaret før, blev det i hvert fald afklaret på samrådet, og derfor har jeg sådan set ikke flere bemærkninger end det, jeg har svaret her.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg synes egentlig, jeg vil kvittere for, at ministeren efter min mening var meget imødekommende i sit svar.

Det er jo rigtigt, at vi alle sammen deler bekymringen over den menneskehandel, der foregår, og ønsker at tilrettelægge de initiativer, vi tager, sådan at de bliver så effektive som muligt og hjælper ofrene bedst muligt. Derfor synes jeg også, det måske ville være relevant at bede ministeren om at genoverveje, om der ikke er noget rigtigt i de høringssvar, som er afgivet af de mennesker, som arbejder med kvinderne i Røden, Stop Kvindehandel og andre organisationer. Jeg anfægter ikke, at ministeren har de bedste intentioner, men de siger, at den måde, lovforslaget er formuleret på, giver anledning til bekymring, fordi de mener, at mange af kvinderne ikke vil være i den situation, at de kan tage imod et tilbud med overskriften »Forberedt hjemsendelse«, fordi hjemsendelse er noget af det, de frygter allermost.

Spørgsmålet er: Giver det ikke ministeren anledning til at overveje, om vi ikke skal drøfte de formuleringer, der er anvendt i lovforslaget, endnu en gang, når så mange siger så entydigt, at de vækker bekymring?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg synes, vi skal give lovforslaget en chance.

Kl. 18.40

I det beslutningsforslag, som en af hr. Morten Østergaards partifæller var medforslagsstiller til, fremførte man faktisk, at et af problemerne er, at mange kvinder forlader Danmark uden overhovedet at få den nødvendige hjælp, og derfor handler det vel netop om, at inden de kvinder smutter, skal de overbevises om, at vi netop kan bruge tiden på at få dem hjem på betryggende vis og på en god og ordentlig måde, så de ikke vender hjem over hals og hoved og måske ikke rigtig ved, hvad det er, de vender tilbage til.

Jeg tror, forslaget anviser den bedste måde at lave en betryggende og god planlægning på,

dels ved at hjælpe kvinderne med psykolog-hjælp og sundhedsbehandling, og hvad de nu måtte have behov for, i de 100 dage, de er her, dels ved netop at sikre, at hjemsendelsen ikke sker pludseligt, men at kvinden har været med i planlægningen og også mentalt er indstillet på og kan se, at nu kan hun komme hjem på en betryggende måde.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at ministeren har fremsat et lovforslag, som på bedste måde udmønter det, som ministeren tror er det mest effektive; det ville være overraskende andet.

Men det, der ligesom er sagens kerne, er, at der er en lille smule uenighed med ministeren blandt dem, der arbejder med de kvinder, og derfor prøver jeg med mit spørgsmål egentlig at følge op på den imødekommende, jeg fornemede i ministerens svar. Vi har stort set alle sammen finansieret handlingsplanen gennem satspuljeforliget. Vi har sagt 3 måneder, nu er det så 100 dage, vi diskuterer, så hvis vi skal komme helt i mål, ville det så ikke være rimeligt og fornuftigt, at ministeren sagde: Jamen lad os sætte os sammen og se, om vi ikke kan blive enige om at formulere os på en måde, så alle bliver tilfredse, og et samlet Folketing kan udmønte handlingsplanen? Ville det ikke være den bedste måde at gøre det på, hvis man ønsker et bredt samarbejde, og hvis man deler de intentioner, som hele Folketinget har om at bekæmpe kvindehandel og hjælpe ofrene på den mest effektive måde?

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg mener, det er et meget vigtigt element – og det fornemmer jeg også at der er enighed om – at når den periode, de kvinder er her, jo på et tidspunkt får en ende, er det også det mest forsvarelige at udnytte den periode. Ud over de sociale og sundhedsmæssige foranstaltninger er det mest forsvarelige at bruge perioden til at tilrettelægge en hjemsendelse, og det mener jeg sker bedst i samarbejde med kvinden. Det er derfor, vi har lagt i lovforslaget, at det skal sikres, at perioden bliver brugt til det, så man ikke lige pludselig står efter 100 dage, og kvinden faktisk skal rejse ud, og der måske slet ikke er taget hånd om det.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Denne kvindehandlingsplan har jo primært været forhandlet i Socialministeriets regi, og der er givet nogle skriftlige svar fra integrationsministeren. Men som handlingsplan har den egentlig et mærkeligt ophæng, for den hænger på nogle satspuljemidler, som ikke har direkte ophæng nogen steder og er en særbevilling, som er givet af Folketinget, og derfor er der meget, der har talt for, at den nu er kommet i lovmæssig sammenhæng, som jeg også sagde på et tidligere tidspunkt til en tidligere ordfører.

Men jeg kunne godt tænke mig at spørge – det kan vi også spørge om i udvalget – for efter at have læst bemærkningerne føler jeg, at der faktisk er sket en stramning. Ministeren snakker hele tiden meget om, at kvinden skal være med i forberedelserne til hjemsendelsen, men der står jo også, at der kan være andre grunde til, at perioden kan blive forlænget. Netop bagmændene nævnes, og det kan jo rent faktisk godt være, at man ikke er i stand til at gøre begge dele på en gang.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod spørgsmålet om, at det godt kan være, at man ikke kan gøre begge dele på en gang, så derfor tror jeg, mit svar vil være, at hvis der er en opfattelse af, at der er nogle konflikter på området, så lad os få det afdækket i udvalget.

Men rent umiddelbart mener jeg ikke, der behøver at være det. Refleksionsperioden på de 100 dage er jo til kvinden selv, og der er ikke nogen krav om, at hun skal samarbejde med politiet. Vi ser selvfølgelig meget gerne, at det sker, hvis det kan være med til at få nogle bagmænd bag tremmer, men det er ikke nogen betingelse for at få bevilget de 100 dage. De 100 dage er til kvinden selv, og derfor kan der være et helt uafhængigt forløb og planlægning. Men hvis hun ender med at samarbejde, og politiet siger, at de faktisk har brug for hende ud over de 100 dage, er der tale om en helt konkret vurdering i den konkrete sag.

Kl. 18.45

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er meget godt, at vi får det afklaret. Jeg opfatter det, ministeren siger nu, sådan, at de 100

dage er til kvinden selv, og det må altså være til alt, hvad kvinden har brug for af hjælp og alt muligt andet i forbindelse med hjemsendelsen, men skal jeg også opfatte det sådan, at hvis kvinden vil samarbejde med henblik på at afsløre nogle bagmænd, kan der blive tale om yderligere forlængelse?

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, hvis politiet vurderer, at der er grundlag for det og behov for det, vil der præcis som i dag være mulighed for det. Refleksionsperioden er til kvinden selv, for at hun kan komme til hæfterne, få den sociale og sundhedsmæssige hjælp, hun har behov for, og planlægge en fornuftig og forsvarlig hjemrejse, og de ting er helt uafhængige af hinanden.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg synes, det er en vigtig diskussion, og jeg vil spørge, om ministeren er indstillet på, at vi prøver at komme hinanden nærmere i spørgsmålet om de 100 dage. Vi er optaget af, at der faktisk skal være 100 dage, så vi ikke kommer til at opleve en række situationer, hvor der faktisk kun er 30.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Ja, men det skal være 100 dage, der giver mening. De 100 dage slutter jo på et tidspunkt, ligesom de 3 måneder i oppositionens tidligere beslutningsforslag også gør, og de 100 dage skal give mening.

Vi siger sådan set blot, at ud over det, som kvinden kan få hjælp og støtte til, er det relevant også at bruge de 100 dage til at få tilrettelagt, hvad der skal ske, når de 100 dage er udløbet, og planlægge en forsvarlig hjemrejse, og det vil i hvert fald i mange tilfælde kræve, at kvinden samarbejder om sin hjemsendelse. Da vi sidste gang drøftede spørgsmålet her i salen, blev jeg spurgt under debatten, om kvinderne skal skrive under på en kontrakt om, at de vil samarbejde. Det er ikke sådan, det kommer til at foregå, men hun skal eventuelt levere en underskrift for at få de nødvendige rejsedokumenter osv., og her vil meget afhænge af, om ngo'erne siger, at her er der tale om en kvinde, som er indstillet på, at en del af de 100 dage skal bruges på at tilrettelægge en forsvarlig hjemsendelse.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Jeg forstår det, ministeren siger, sådan, at der ikke er en sikker model for, hvordan det skal foregå, men jeg vil håbe, at vi kan drøfte det nærmere, for sådan som det er formuleret, i hvert fald i bemærkningerne, synes jeg, det virker forholdsvis bastant. Man kunne i hvert fald godt tro, at perioden kun kan udvides fra 30 til 100 dage, hvis vedkommende har givet et markant tilsagn om samarbejde. Men jeg synes, ministeren bredte det lidt ud, og jeg vil spørge, om jeg skal forstå det sådan, at ministeren vil drøfte spørgsmålet lidt nærmere i udvalget. Jeg tror nemlig, det er vigtigt, for at vi kan få en bred konsensus om hele den del af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det vil jeg gerne drøfte, og jeg vil gerne starte med at beskrive skriftligt for udvalget, hvordan vi forestiller os, og hvordan jeg selv forestiller mig, det skal forstås. Det bliver mere uddybende end det, der står i bemærkningerne.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

15) Første behandling af lovforslag nr. L 198: Forslag til lov om ændring af udlændingeloven. (Styrkelse af indsatsen mod misbrug af au pair-ordningen).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
(Fremsat 28/3 2007).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kl. 18.50

Forhandling

Irene Simonsen (V):

I september sidste år beskrev gratisavisen 24timer en række hovedrystende eksempler på, hvordan udenlandske au pair-piger blev brugt som ulovlig arbejdskraft, nogle blev endda udsat for vold af værtsfamilierne, og andre igen udsat for grove seksuelle krænkelse. Det er selvfølgelig dybt forkasteligt, og det kan vi på ingen måde acceptere.

Det er også ærgerligt, at en så god ordning, som au pair-ordningen er, på den måde skal blive misbrugt.

Au pair-ordningen er faktisk en rigtig god foranstaltning, hvor man kan have unge mennesker på tværs af landegrænser, kulturer og traditioner til at komme og få oplevelser og indgå i et familieliv, mange gange også på lige fod med den øvrige familie, og for de lommepenge, de så får, mens de er au pair, kan de arbejde eller hjælpe til i huset med de almindelige gøremål, der nu er i en familie og en husholdning.

Det er ærgerligt, da vi jo i mange år har haft gode traditioner for au pair-ordningen, at nogle misbruger den tillid, som systemet med sådanne gode ordninger indebærer. Det kan vi selvfølgelig ikke leve med.

Derfor har integrationsministeren og også regeringen taget initiativ til at indkalde samtlige partier her, så vi kunne snakke om, hvordan vi kommer det misbrug, som finder sted, til livs. Det har vi så i bred enighed forhandlet og har fundet, synes jeg, nogle rigtig gode metoder til, hvordan vi kan komme det til livs, således at vi også lægger det lidt proportionalt op i forhold til det misbrug, der finder sted.

I lovforslaget her opererer man med en 10-års-karensperiode, en 5-års-karensperiode og en 2-års-karensperiode for de værtsfamilier, som misbruger au pair-ordninger og dermed også misbruger de au pairer, der kommer til dem, hvilket jo som sagt i min indledning af talen er dybt forkasteligt. Så det skal stoppes.

Man gør også det, at man vil oprette et register over værtpersoner, der har misbrugt au pair-ordningen, således at man hele tiden har styr på, hvor de brodne kar er, og dermed også kan undgå, at der finder gentagelser sted, som vi jo netop også så i gratisavisen 24timer. Det var gentagen grov udnyttelse af unge mennesker, der ellers havde søgt ind i en god ordning.